

Tortuguisme

Cada dia em porta una sorpresa o altra, i n'hi ha algunes que em deixen ben desconcertat. No fa gaire, una amable veu femenina se'm va adreçar a través del telèfon, de part –em digué– d'un important rotatiu quotidià. Va informar-me que el seu periòdic feia una enquesta per recollir opinions sobre les tortuges Ninja, i afegí que volia saber què és el que jo en pensava.

Em vaig quedar de pedra, perquè de debò que no en pensava res. No és que vulgui presumir de refinament, ja que m'empasso alguns programes de televisió que conviden a dubtar de les exquisideses mentals dels espectadors. Com a excusa per a mi mateix (deu ser això) em dic que em serveixen per a distreure'm,

però si hi reflexiono no quedo gens tranquil. Pel que fa als còmics, un gènere que temps era temps es coneixia amb el nom d'auques o historietes, ja no en miro ni en lleixo, per notòries raons d'edat.

Quan vaig confessar la meva ignorància pel que fa a les tortugues Ninja, la senyoreta perio-

dista no s'ho volia creure. Va insistir, sense perdre la cortesia, com si atribuís el meu desistiment a una crisi passatgera de la memòria. "Miri", vaig dir-li, "em sembla que he vist aquestes tortugues en algun anunci. Em sap greu defraudar-la, però l'única cosa que hi trobo, de moment, és que el dibuix em resulta antipàtic".

La meva interlocutora em va donar les gràcies, amb un desenfocament notable a la veu. Jo no vaig quedar tranquil, i aquell mateix dia, cap al tard, vaig tenir consulta amb els meus néts, que em van donar una informació completa: es tracta d'unes tortugues expertes en arts marcial, d'una agressivitat i una agilitat increï-

bles. Són ensinistrades i guiades per una rata de claveguera, la qual, adornada d'unes virtuts morals francament encomiables, les impulsa a lluitar contra la dolenteria d'aquest món.

Em va semblar una mica bèstia, perquè dotar de combativitat i de lleugeresa uns animals que es distingeixen per la lentitud de moviments i per la seva mansuetud trobo que són ganes de contradir per sistema. Si, a més, s'inspiren per una rata de claveguera per a fer el bé, n'hi ha per tirar el barret al foc. ¡Després ens queixarem si ens passen més desgràcies!

Pere Calders

Els americans no paguen les caravel·les. Les tres reproduccions de les naus que fa cinc-cents anys van "trobar-se" amb

JORDI MORERA

Amèrica estan atracades al port de Barcelona fent propaganda de l'Exposició Universal de Sevilla, però mentrestant el finançament d'aquesta obra ha quedat en suspens. John Mc. Goudie, president de la comissió americana del V Centenari, va presentar la dimissió fa pocs

dies per aturar les crítiques que s'havien rebut. Una típica història de suspicàcies i dubtes a l'entorn de la utilització d'ajudes privades i de la concessió de contractes a empreses vinculades als mateixos membres de la comissió ha comportat la retirada d'una donació de la Texaco Inc. que havia de servir per sufragar l'aportació americana (60 milions de pessetes) al projecte. La mala ratxa de l'Oficina pot fer que la Chrysler també renunciï a col·laborar amb el V Centenari. I és que els americans tendeixen a prescindir absolutament del *descubrimiento* excepte si es tracta de guanyar vots *chicanos*.

Octavi Fullat reemprèn un gènere minoritari, la novel·la filosòfica. A la renovada seu central de La llar del llibre, el reconegut filòsof i pedagog va dissertar sobre *Viatge inacabat*, el segon llibre d'una trilogia sobre el sentit de l'ésser humà on els grans debats morals transcorren sota les pautes de la narrativa. El viatge iniciàtic d'un professor

de filosofia –*alter ego* d'un catedràtic de la UAB anomenat Fullat– cap a l'Orient a la recerca d'una dona i d'un sentit existencial serveix per introduir les claus del pensament d'un filòsof que és conegut, sobretot, pels seus treballs d'ètica i la seva tasca d'articulista.

L'ex-director general de promoció cultural Xavier Bru de Sala, poeta i traductor, podria ser nomenat editor de L'Observador. Diverses fonts semblen confirmar que Bru de Sala podria accedir a aquest nou càrrec en el procés de reestructuració del diari iniciat amb la recent substitució d'Alfons Quintà pel seu *etern* successor, Enric Canals.

Tres anys després d'haver realitzat *La veritat oculta*, Carles Benpar tan sols ha aconseguit que aquest film es mantingui quinze dies al cine Verdi de Barcelona. L'absurda política cinematogràfica de la Generalitat ha creat un peix que es mossega la cua: Subvenciona la producció i

D UMBERT

el doblatge però es nega a participar en la promoció publicitària de pel·lícules *que no tinguin gran difusió comercial*. Així, mentre *La teranyina* era anunciada a TV3, la distribuïdora de *La veritat oculta* no ha trobat en tant de temps un sol cinema de Barcelona disposat a arriscar-se en un producte independent. Encara que el film es basi en l'obra de Calders i rebés un premi al Festival de Cinema de Barcelona. I aquest és només un petit exemple.